

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

01 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu și Ion Guzun,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Devder Djulieta și avocatul, Golubciuc Valentin, în numele părții vătămate, Cirimpei Cornelia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui,

Meșina Lilian Mihail, născut la 22 iunie 1980, originar și domiciliat în s. Dînceni, str. Florilor 10, r-l Ialoveni.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță din 29.04.2011 pînă la 22.08.2012

2. în instanța de apel din 23.10.2012 pînă la 27.01.2014

3. în instanța de recurs din 08.04.2014 pînă la 01.07.2014

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 22 august 2012, Meșina L.M., a fost achitat de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, deoarece fapta nu a fost săvîrșită de către inculpat.

2. Potrivit rechizitoriului, Meșina L.M., a fost învinuit de către organul de urmărire penală pentru faptul că, la 14 februarie 2011, în jurul orei 03.00, conducând automobilul de model "Mitsubishi Galant", cu n/î CML - 024, pe str. Kogălniceanu, mun. Chișinău, din direcția str. Tighina spre str. Ismail și ajungând la intersecție cu str. Ismail, ignorând cerințele art. 20 alin. 1) din Regulamentul Circulației Rutiere (în continuare RCR), potrivit căruia "Semnalul de culoare roșie interzice trecerea. La semnalul roșu al semaforului (cu excepția celui reversibil) vehiculele vor fi oprite înaintea liniei de oprire (indicatorului 5.73) sau înaintea trecerii marcate pentru pietoni, iar în lipsa acestora - imediat înaintea semaforului. Dacă semaforul este suspendat deasupra sau plasat pe cealaltă parte a intersecției, în lipsa liniei de oprire (indicatorului 5.73) sau a trecerii marcate pentru pietoni, vehiculele vor fi oprite în fața intersecției, fără a crea obstacole pietonilor" și prevederile art.45 RCR, potrivit căruia "Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori – a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. (2) În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să

reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului", și ca urmare, intrând fără să se asigure în intersecție la culoarea roșie a semaforului a comis tamponarea automobilului de model "KIA Carens", cu n/î KAK 490, condus de Malcoci Sergiu Mihail, care se deplasa pe str. Ismail din direcția str. București spre str. Kogălniceanu.

În rezultatul accidentului rutier unitățile de transport au fost tehnic deteriorate, șoferului a/m "Kia Carens" Malcoci S.M. i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 554/D din 23 martie 2011 - vătămări corporale ușoare, pasagerului a/m "Kia Carens" Dogot Ciprian Constantin i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 556/D din 15 martie 2011 - vătămări corporale care nu se supun aprecierii medico-legale, iar pasagerului a/m "Mitsubishi Galant" Cirimpei Cornelia Mihail i-au fost cauzate, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 558/D din 23 martie 2011 - vătămări corporale medii.

Astfel, Meșina L.M. a fost învinuit de către organele de urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, adică, *încălcarea regulilor de securitate a circulației, comisă de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.*

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apel, de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Meșina L.M., să fie condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea dreptului de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 2 ani. În motivarea apelului procurorul a invocat ilegalitatea sentinței de achitare, fiind apreciate eronat probele care dovedesc vinovăția inculpatului de cele imputate. De asemenea critic apelantul a apreciat faptul aditerii drept probă SD prezentat de partea apărării.

3.1. Sentința a fost contestată cu apel și de către avocatul Golubciuc V., în numele părții vătămate Cirimpei C.M., care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Meșina L.M., să fie condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea dreptului de a conduce mijloacele de transport pe un termen de 2 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile, invocând argumente similare cu cele ale procurorului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2014 au fost respinse apelurile declarate și menținută sentința contestată.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel, cercetînd și apreciînd probele administrate, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și utilității, iar toate în ansamblu din punct vedere al coroborării lor, a conchis că inculpatul corect a fost achitat.

În acest context, instanța de apel, a conchis că nu și-a găsit confirmare învinuirea adusă inculpatului privind încălcarea prevederilor art. 20 alin.(1), 45 alin.(1) RCR în acest sens este relevant și raportul de expertiză nr. 0834 din 22 mai 2013 potrivit căruia automobilul de model "KIA Carens " cu n/î KAK unde nu a fost posibil de stabilit viteza de deplasare a vehiculelor în conformitate cu condițiile expuse, deoarece în cadrul examinării locului accidentului rutier nu au fost fixate careva urme de frânare a vehiculelor.

Privind încălcarea prevederilor art.45 RCR, care stipulează că: conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) condițiile rutiere, e) situația rutieră, pct.2: în cazul în care limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, astfel instanța de apel a reținut că de către instanța de fond corect a fost concluzionat că învinuirea pe acest articol nu poate fi reținută or, potrivit înregistrării video efectuată pe str. Ismail înspre intersecțiile cu str. București și str. M. Kogălniceanu, din care rezultă în mod cert că odată ce se efectuează deplasarea pe str. Ismail în direcția intersecției M. Kogălniceanu, deplasarea urmează să fie întreruptă de către culoarea semaforului. Astfel, în momentul în care la intersecția str. Ismail cu București este culoarea verde intermitent, la intersecția str. Ismail cu M. Kogălniceanu este verde și rămâne pe verde aproximativ 5 secunde până începe a clipi. Reieșind din declarațiile lui Dogot C., care a afirmat, că ei se deplasau cu aproximativ 30 km/h - 40 km/h, atunci automobilul Kia Carens în timp de maximum 5 secunde urma să străbată distanța cuprinsă între 41,65 m - 55,5 m. De aici rezultă, că diferența de timp când ambele semafoare se includ pe roșu, primul de la str. București și al doilea de la str. M. Kogălniceanu, automobilul urma să parcurgă distanța cuprinsă între 83,30 m - 111,00 m, distanță mai mică decât toată lungimea străzii Ismail cuprinsă între intersecțiile str. București și M. Kogălniceanu, care este de aproximativ 120 m. Astfel argumentul apărării cum automobilul de model Kia putea să parcurgă distanța de 83,30 m - 111,00 în 5-10 secunde, nu a fost combătut de către acuzatorul de stat și nici de avocatul părții vătămate.

Totodată instanța de apel a reținut că în scopul evitării divergențelor între declarațiile participanților la proces de către organul urmăririi penale, urma să fie verificată vizibilitatea de la str. București până la str. M. Kogălniceanu și regimul de funcționare a semafoarelor la aceste intersecții.

Procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier, procesul verbal de verificare a stării tehnice a unității de transport nu au fost reținute de către instanța de apel în calitate de probe de învinuire a inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin.(1) Cod penal după cum consideră procurorul și avocatul

părții vătămate V.Golumciuc în apeluri, deoarece ele nu răspund la întrebarea care din conducătorii auto a intrat în intersecție la culoarea roșie a semaforului.

În cauza dată la urmărirea penală nu s-a numit o expertiză traseologică care ar fi putut răspunde sub ce unghi s-au ciocnit automobilele, astfel versiunea procurorului indicată în apel asupra unghiului de ciocnire a unităților de transport nu este decât o presupunere neconfirmată prin careva probe. Ulterior instanța de apel a numit efectuarea unei asemenea expertize dar ea n-a fost posibilă de a fi efectuată deoarece era necesar de a fi prezentate expertului ambele vehicule care au participat la accidentul rutier, însă automobilul de modelul „Ria Carens” cu n/î KAK 490 nu a putut fi prezentat, deoarece era deja vândut la piese.

5. Decizia instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către procuror, care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată. În motivarea recursului se invocă că, instanța de apel:

- a dat prioritate declarațiilor inculpatului, neîntemeiat ignorând un cumul de probe prezentat de partea acuzării;

- a dat o apreciere greșită probelor administrate la caz;

- eronat a admis în calitate de probă CD;

- sunt suficiente probe ce dovedesc vinovăția inculpatului.

5.1. Decizia instanței de apel este contestată cu recurs ordinar și de către avocatul Golubciuc V., în numele părții vătămate Cirimpei C.M., care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată, invocând temeuri similare cu cele ale procurorului.

6. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Golubciuc V., în numele părții vătămate Cirimpei C.M., solicitând admiterea acestuia ca fiind întemeiat.

7. Verificând argumentele invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursurile declarate urmează a fi admise din următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corecte au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărîrea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

Recurenții au criticat decizia contestată, invocînd, temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, pe care instanța de recurs îl consideră prezent și își va argumenta poziția sa în felul următor:

Conform actului de învinuire înaintat de acuzatorul de stat, fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de *încălcare a regulilor de securitate a circulației, comisă de către o persoană care conduce mijlocul de transport, încălcare care a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății*, prevăzut de art. 264 alin. (1) Cod penal, însă instanța de fond a stabilit că infracțiunea de comiterea căreia este învinuit Meșina L.M. nu și-a găsit confirmare, soluție menținută de către instanța de apel. Astfel, decizia instanței de apel va fi analizată de către Colegiu, în cumul cu sentința instanței de fond.

Instanța de apel la acest capitol a concluzionat că: *“Instanța de apel reține că instanța de fond în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la achitarea inculpatului Meșina L. M. de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal”.*

Pentru a dispune achitarea lui Meșină L.M. instanța de apel a:

1) Respins declarațiile martorului Smochină E., „care sunt contradictorii or ultimul în cadrul ședinței primei instanțe a declarat că a oprit automobilul condus de el la culoarea verde a semaforului din str. Ismail colț cu str.31 August, văzînd că la intersecția Kogălniceanu colț cu str. Ismail s-a aprins tot culoarea verde(f.d.246), iar la urmărirea penală a declarat, că el a oprit automobilul condus de el la culoarea verde a semaforului la intersecția din str. Ismail colț cu str. București (f.d.60), astfel fiind diferit locul aflării ultimului or raza de vizibilitate fiind destul de mare pentru a putea afirma culoarea semaforului la momentul comiterii accidentului rutier”.

Aici Colegiul consideră necesar de menționat că, instanța de apel, analizând declarațiile martorului Smochină E. la etapa urmăririi penale și în instanța de fond a stabilit că acestea conțin divergențe referitor la locul opririi automobilului condus de martor: ori la intersecția străzilor Kogălniceanu cu Ismail, ori la intersecția străzilor Ismail cu București. Astfel, instanța de apel, deși a depistat contradicții în declarațiile martorului, însă nu le-a înlăturat, doar le-a respins.

Mai mult ca atât, conform procesului-verbal ședinței de judecată în instanța de apel din 19 noiembrie 2013 (f.d.199, v.2), procurorul a solicitat amânarea examinării cauzei pentru a cita martorul Smochină E. La ședința de judecată din 27 ianuarie 2014, fiind prezentat instanței răspunsul de la poliția frontieră, prin care se confirmă faptul că Smochină E. a intrat în țară la 12 octombrie 2013 (f.d. 193 v.2), deși apărătorul inculpatului a indicat imposibilitatea examinării cauzei în lipsa acestui martor, deoarece ultimul se află în țară (f.d. 200, v.2), instanța de apel totuși a decis finalizarea cauzei în lipsa martorului în cauză, nefiind înlăturate discrepanțele depistate.

Astfel, Colegiul constată că scopul instanței de apel în acest sens nu este doar de a depista și constata prezența contradicțiilor în declarațiile participanților la proces, dar și de a înlătura aceste divergențe prin epuizarea tuturor posibilităților prevăzute de lege, astfel, nu au fost efectuate toate acțiunile procedurale posibile întru audierea martorului Smochină E., la cererea părții apărării, acesta fiind un martor important la soluționarea cauzei.

De asemenea, Colegiul atestă faptul că, instanța de apel a stabilit în declarațiile martorului dat contradicții în locul opririi automobilului, însă a ignorat faptul că în ambele declarații martorul menționează ferm faptul prezenței culorii verzi la semafoarele stabilite pe str. Ismail, cât la intersecția cu București, atât și la intersecția cu Kogălniceanu la acel moment.

2) Instanța de apel a respins declarațiile martorului ocular Malcoci S., *“Declarațiile martorului Malcoci S. nu au fost reținute în calitate de probă or după cum a relatat și ultimul la momentul comiterii accidentului rutier nu deține permis de conducere, astfel se prezumă că nu cunoștea prevederile regulamentului circulației rutiere, totodată nefiind testat dacă distinge culorile semaforului, pentru a putea face careva afirmații circumstanță ce urmează a fi tratată în favoarea inculpatului a declarat că nu ține bine minte la ce culoare a semaforului a trecut, deoarece a trecut de la momentul accidentului rutier multă vreme”*.

În privința acestei probe Colegiul remarcă că, concluzia cu privire la nedeținerea permisului de conducere și posibilei prezențe a daltonismului la martor, au fost decisive la respingerea acestor declarații de către instanța de apel, ca urmare declarațiile în cauză nici nu au fost analizate de către instanța de apel, deși ele sunt consecutive și coerente. Mai mult ca atât, Colegiul constată că, instanța de apel a reținut lipsa permisului de conducere din spusele martorului Malcoci S., nefiind acest fapt confirmat prin act eliberat de organele abilitate cu acest drept,

însă în aceleași declarații martorul menționează că în prezent are permis de conducere și nu suferă de daltonism, dar instanța de apel a ignorat aceste afirmații.

3) Următoarea concluzie a instanței de apel în menținerea achitării lui Meșina L.M. de către instanța de apel este: *„Argumentul acuzării referitor la admisibilitate probei cu CD-ul prezentat de către parte acuzării care are înregistrate secvențele de la comiterea accidentului nu a fost reținut or potrivit art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate inclusiv și prin intermediul înregistrărilor audio sau video”*.

Analizând concluzia dată Colegiul observă incertitudinea și contrazicerea în expunerea afirmației date, deoarece în aceeași frază instanța de apel respinge proba cu CD, apoi o admite, menționând prevederile art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, deși învinuirea a fost criticată anume prin prisma înregistrărilor efectuate pe acest CD. De asemenea, instanța de recurs specifică faptul că, proba-CD a fost prezentată de avocatul lui Meșina L.M., adică de partea apărării, dar nu de partea acuzării.

La acest capitol, Colegiul totuși ține să precizeze, reieșind din procesele-verbale ale ședințelor de judecată în instanța de fond că, la 12 ianuarie 2012 apărătorul lui Meșina L.M. a înaintat demers cu solicitarea anexării CD-ului cu înregistrările video, referitor la funcționarea semaforului din străzile unde s-a produs accidentul rutier. Instanța de fond anunță întrerupere din motivul imposibilității examinării cauzei în lipsa părților (f.d.88-verso, v.2). La ședința de judecată din 06 aprilie 2012, apărătorul solicită vizionarea CD referitor la funcționarea semafoarelor de pe strada unde a avut loc accidentul, ca urmare se vizionează CD-ul în cauză (f.d.94, v.2).

Potrivit art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sînt elemente de fapt dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei, (3) Elementele de fapt pot fi folosite în procesul penal ca probe dacă ele au fost dobîndite de organul de urmărire penală sau de altă parte în proces, cu respectarea prevederilor prezentului cod.

Conform art. 95 alin. (1) Cod de procedură penală, sînt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrare în conformitate cu prezentul cod, (2) chestiunea admisibilității datelor în calitate de probe o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată.

Rapotrînd prevederile menționate la cazul supus judecării Colegiul consideră că, deși partea apărării a înaintat în cadrul examinării cauzei în instanța de fond demersul cu privire la anexarea CD la materialele cauzei, însă demersul dat nu a fost pus în discuție și ca urmare nu a fost soluționată chestiunea posibilității anexării, administrării, admitterii și admisibilității probei date la dosar, cu respectarea prevederilor legale.

Mai mult ca atît, Colegiul remarcă faptul că, proba dată nici nu a fost cercetată și verificată de către instanța de apel, reieșind din procesul verbal al ședinței de judecată din 27 ianuarie 2014 (f.d.202 v.2), deși instanța de apel în adoptarea soluției sale cu descrierea acesteia în decizia sa s-a bazat pe proba în cauză.

4) Următoarea probă care de fapt a și fost pusă la baza achitării lui Meșina L.M. sunt declarațiile acestuia: „că automobilul la volanul căruia el era a fost tamponat pe partea stîngă, la semaforul din intersecția străzilor Kogălniceanu și Ismail **a intrat cînd s-a aprins culoarea verde**, a intrat în intersecție și atunci a fost lovit în ușă după care nu-și mai amintește nimic”.

Rezumînd cele menționate instanța de recurs constată că soluția achitării lui Meșina L.M. de către instanța de apel a reieșit din respingerea majorității probelor administrate pe caz (declarațiile părților vătămate Dogot C. și Cirimpei C., martorilor Smochină E., Sajin S., Malcoci S., și admiterea doar a 2 probe (CD, declarațiile lui Meșină L.M.).

În acest context Colegiul remarcă și faptul că, conform procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din 27 ianuarie 2014 (f.d.202, v.2), printre altele s-a dat citire și la 3 rapoarte de expertiză medico-legale nr. 554/D, 556/D, 558D din 23 martie 2011, însă instanța de apel în contradicție cu prevederile art. 100 și 101 Cod de procedură penală, le-a ignorat, nu le-a analizat și nu le-a apreciat și ca urmare, nu s-a expus nici asupra admiterii sau după caz asupra respingerii acestora în decizia sa.

Astfel, achitîndu-l pe Meșina L.M., atît instanța de fond cît și instanța de apel, s-au bazat doar pe declarațiile acestuia și proba cu CD, fără a lua în considerație toate probele administrate la caz, care sunt indicate și ca motive ale apelurilor procurorului și apărătorului părții vătămate, fapt ce duce la concluzia că, deși la materialele cauzei sunt prezentate un șir de probe, instanța fără a le verifica și aprecia în baza propriei și justei evaluări în ansamblu, în viziunea Colegiului, eronat și prematur le-a respins.

Deci, Colegiul atestă faptul că, instanța de apel nu a aplicat prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, care stipulează că fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, ca apoi să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunînd temeiul respectiv în decizia sa.

Mai mult, Colegiul menționează că, deși procurorul și apărătorul părții vătămate, nefiind de acord cu concluzia instanței de fond în apel au adus un șir de argumente, și anume, inclusiv și faptul că nu s-a dat aprecierea cuvenită declarațiilor inculpatului și martorilor menționați mai sus, care în cumul cu alte probe confirmă, în opinia lui, vinovăția inculpatului conform învinuirii înaintate, și consideră că acțiunile lui urmează a fi încadrate conform prevederilor art. 264 alin. (1) Cod penal, Curtea de Apel, deliberînd asupra acestor apeluri a concluzionat, la general că: „*Afirmațiile procurorului și avocatului V.Golubciuc că vinovat de săvârșirea*

accidentului rutier este anume L.Meșină deoarece el a recunoscut că nu s-a asigurat din partea dreaptă la intrarea în intersecție sunt neîntemeiate, deoarece nu era o simplă intersecție, ci o intersecție dirijată de semafoare și evident L.Meșină avînd culoarea verde în față pentru automobilele ce se deplasau din partea stîngă și dreaptă culoarea semaforului era roșie”, fapt ce a dus la nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate în apeluri.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature: *„Colegiul penal conchide că instanța de fond a făcut o amplă și minuțioasă analiză a tuturor probele și corect a ajuns la concluzia de nevinovăție inculpatului”*.

Rezumînd cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui Meșina L.M., să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concluzenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel selectiv a apreciat 2 probe, respingînd celelalte probe, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Astfel, Colegiul constată că și-au găsit confirmare temeiurile invocate de recurenți și prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală: *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri și hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”*, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecători, în cadrul căreia urmează a fi apreciate probele fiecare în parte și toate în cumul, la justa lor valoare pentru adoptarea unei soluții legale și corecte.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate și toate în ansamblu, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, prezența sau lipsa în acțiunile inculpatului a infracțiunii incriminate, și să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținînd cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărîre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E:

Admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Devder Djulieta și avocatul, Golubciuc Valentin, în numele părții vătămate, Cirimpei Cornelia, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2014, în cauza penală în privința lui **Meșina Lilian Mihail**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 22 iulie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Ion Guzun